

MUZEUM
PANA
TADEUSZA
OSSOLINEUM

Wakacyjne Muzeum pod Złotym Słońcem

– podsumowanie projektu

Wakacyjne Muzeum pod Żółtym Słońcem

– podsumowanie
projektu _____

W ramach projektu **Wakacyjne Muzeum pod Żółtym Słońcem** zaprosiliśmy ukraińskich artystów wizualnych do stworzenia animacji poruszających tematy różnic kulturowych, tolerancji, pokoju i wolności.

Animacje były wykorzystywane podczas zajęć dla dzieci z Polski i Ukrainy, które odbywały się w Muzeum Pana Tadeusza od 5 lipca do 30 sierpnia 2022.

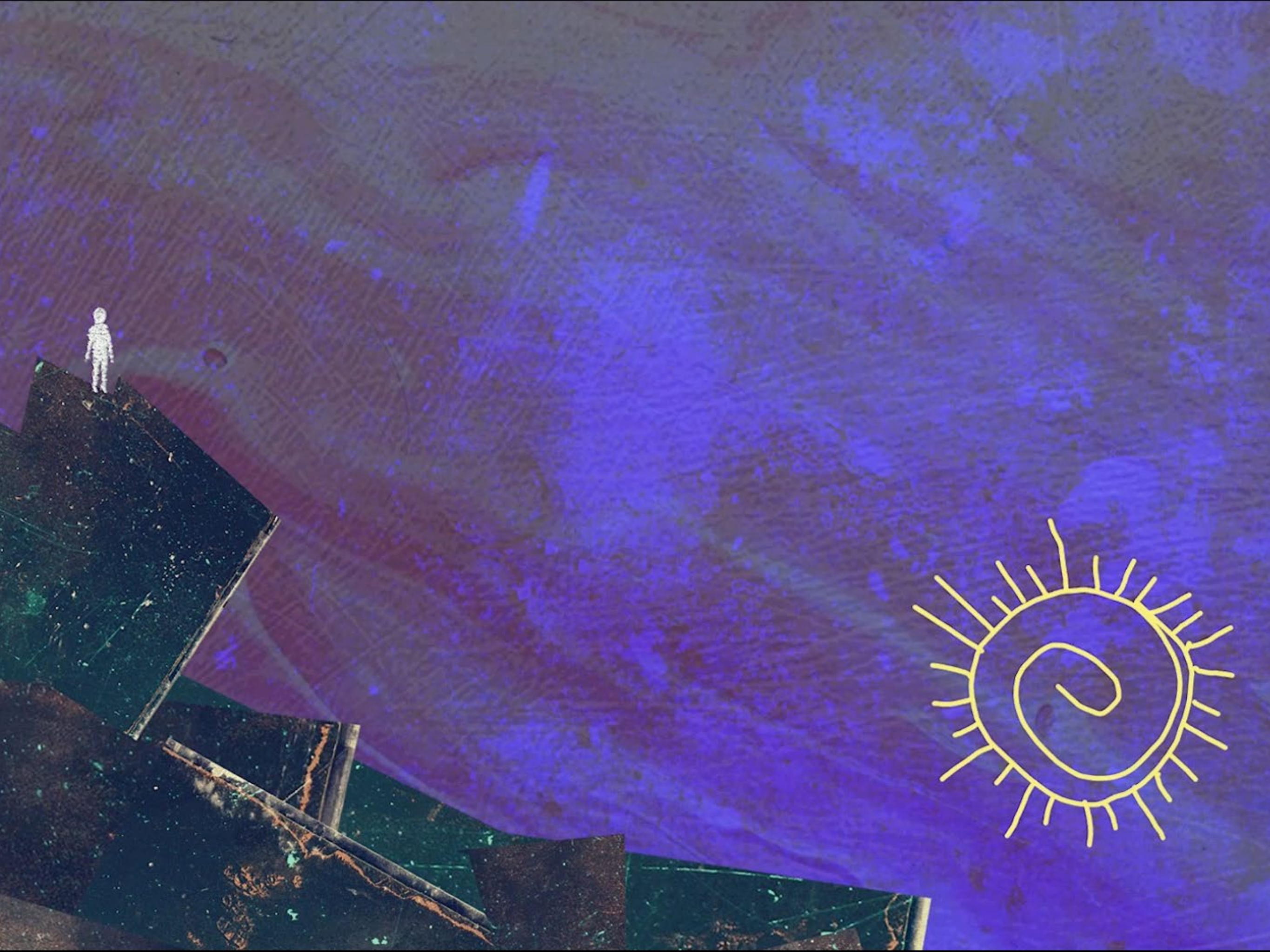
Cykl był skierowany do dzieci w wieku 6–12 lat.

Już w pierwszych dniach po wybuchu wojny w Ukrainie polskie instytucje kultury rozpoczęły działania będące wyrazem solidarności z Ukrainą oraz jej obywatelami i obywatelkami, którzy szukają schronienia w Polsce. Choć kultura i sztuka nie są najpilniejszą potrzebą, to odgrywają niezwykle ważną rolę w życiu. Potrafią podnieść na duchu i niosą nadzieję. Za pośrednictwem sztuki możemy mówić o tym, co ważne i uniwersalne, ale również bardzo osobiste, czasem traumatyczne. W obliczu realnego kryzysu możemy – jako społeczeństwo obywatelskie, a szerzej zwykli Polacy i Ukraińcy wypracować formę porozumienia pozawerbalnego, jakim jest język artystyczny. Do naszego przedsięwzięcia zaprosiliśmy artystów plastyków z Ukrainy oraz muzyków z Polski, by inspirując się nawzajem, mogli stworzyć animacje i wykonać utwory muzyczne, wzbogacające międzykulturowe warsztaty dla dzieci. Zajęcia te odbyły się w cyklu siedemnastu spotkań edukacyjno-artystycznych w czasie wakacji w Muzeum Pana Tadeusza we Wrocławiu.

Pracując na co dzień z licznymi i zróżnicowanymi grupami dzieci, wiemy, jak istotna jest nauka tolerancji i umiejętności wzajemnego zrozumienia kultur i tradycji. Dlatego w projekcie połączyliśmy aktywność uczestników polskich i ukraińskich, dla których wspólnym mianownikiem jest uniwersalny język sztuki. Naszym celem było również działanie arteterapeutyczne: wyciszające i relaksujące. To dzięki wykorzystaniu muzyki i sztuk plastycznych dzieci uczestniczące w warsztatach mogły pokonać nieufność, oswoić się z innym otoczeniem, językiem, kulturą, nawiązać nowe znajomości, a nawet nauczyć się zwrotów w języku obcym.

Niniejsza publikacja zawiera filmy animowane, autorstwa Marharyty Rieznik i Mateusza Ryczka oraz zbiór wybranych konspektów przeprowadzonych podczas wakacji warsztatów.

Zaczniemy od przedstawienia artystów

MARHARYTA RIEZNIK – współczesna artystka z Ukrainy. Do Polski przyjechała z początkiem marca 2022 roku. Brała udział w wielu wystawach, pracuje w różnych obszarach sztuki, m.in. performansie, sztukach wizualnych, malarstwie, instalacjach artystycznych i rzeźbie.

Tworzeniem animacji zainteresowała się na początku pandemii. Jak sama mówi: „Ciekawi mnie możliwość przekazywania emocji poprzez ten rodzaj sztuki, lubię tworzyć wyobrażone światy. Postrzegam animację jako kolejny, pełnoprawny sposób wyrazu we współczesnej sztuce. Jest to dla mnie ważne szczególnie teraz, ponieważ daje mi szansę na zwrócenie uwagi na coś pozytywnego”.

MATEUSZ RYCZEK – kompozytor i edukator. W roku 2011 ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie w Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W 2019 roku uzyskał stopień doktora sztuk muzycznych (dysertacja doktorska pt. *Emergencja algorytmów wysokościowych na podstawie koncertu wiolonczelowego „Zjawy”*). Utwory Mateusza Ryczka były wielokrotnie wykonywane w kraju i za granicą (Niemcy, Hiszpania, Portugalia, Belgia, Turcja, Włochy, Węgry, Czechy, Wielka Brytania, Białoruś, Rosja, Szwajcaria, Austria, USA, Kuba, Ukraina, Japonia). W 2013 roku nakładem Domu Wydawniczego For Tune Records ukazała się jego pierwsza monograficzna płyta *PLANETONY*, a w grudniu 2021 monograficzny album *Cello Works (DUX)*.

Jest laureatem wielu konkursów kompozytorskich, stypendystą Ministra Kultury, Marszałka Województwa Dolnośląskiego oraz Prezydenta Miasta Wrocławia. Swoje kompozycje konsultuje z wiatrem, słońcem i córkami: Rozalią i Aurelią.

Animacja 1 _____

„Animacja opowiada o moim doświadczeniu uchodźstwa, ale w bardzo zawoalowany sposób. Mały człowiek jest obrazem wewnętrznego dziecka, które zgubiło się w nieznanym miejscu i musi stawić czoła swoim lękom, pokonać je i dorosnąć. Różne stworzenia to ludzie, których spotkałam na swojej drodze i którzy pomogli mi znaleźć własną – nauczyć się czegoś nowego. Żółte motyle są dla mnie wsparciem, tym, co przywołuje wspomnienie domu. Kamienny gigant to ludzie, których kocham i którzy pozostali, by chronić mój dom. Mam nadzieję, że dorosnę i stanę się silniejsza, a nowe umiejętności pozwolą mi lepiej pomóc mojej ojczyźnie” — Marharyta Rieznik

Kliknij na zdjęcie, żeby odtworzyć animację, lub przejdź do:
[HTTPS://YOUTU.BE/YV-UZP-HSVQ](https://youtu.be/yv-uzp-hsvq)

Animacja 2

„Bez względu na wszystko wierzę w ludzi i triumf dobrej woli. Pragnę, by dzieci również były w stanie to zobaczyć i uwierzyć we własne możliwości.

W historii było wielu ludzi, którzy dostrzegli wady świata i dzięki swoim pomysłom ulepszyli go i uczynili bezpieczniejszym. Inni ludzie, widząc potencjał w tych pomysłach, angażowali się w działanie. Dzięki temu świat stopniowo stawał się lepszy, ludzie dostali więcej praw, wolności i możliwości. Naprawdę chcę wierzyć, że ludzie znajdą w sobie siłę i determinację, by walczyć dalej. Ktoś musi walczyć z ciemnością, by przywrócić światło” — Marharyta Rieznik

Kliknij na zdjęcie, żeby odtworzyć animację, lub przejdź do:

[HTTPS://YOUTU.BE/KYRCG5UHPDE](https://youtu.be/kyrCG5UHPDE)

Wakacyjne Muzeum pod Żółtym Słońcem

– konspekty

Cykl bezpłatnych zajęć dla rodzin z dziećmi (głównie narodowości polskiej i ukraińskiej) w wieku 6–12 lat. Zajęcia prowadzone przez dwóch edukatorów, polsko i ukraińskojęzycznego. To dzięki warsztatom plastycznym z zabawami umuzykalniającymi, dostosowanymi do wieku uczestników, rozwijającymi ich zdolności muzyczne i plastyczne, możliwe stało się uwolnienie nagromadzonych emocji, wyciszenie, złagodzenie stresu. Mamy nadzieję, że udział w grupowych zajęciach wpłynął także pozytywnie na rozwój umiejętności miękkich, takich jak zdolność współpracy i komunikacji.

Odkrywamy nowy świat! —

WIEK UCZESTNIKÓW:

6–12 lat (wraz z dorosłym opiekunem)

CZAS TRWANIA:

90 minut

MIEJSCE:

Salon Romantyczny w Muzeum Pana Tadeusza, sale edukacyjne muzeum

POTRZEBNE MATERIAŁY:

kartki papieru (do rwania), techniczne kartki papieru, najlepiej A3 (do malowania pejzażu dźwiękowego oraz partytury), pastele lub farby, taśma klejąca, markery, np. czarny, granatowy, zielony i czerwony, folia malarska lub foliowe reklamówki, pędzle, kubki, pisaki, miseczki, łyżki, gra edukacyjna „Studnia Jakuba”, papierowe kubki jednorazowe, sznurek lub kordonek, nożyczki, klej, elementy do ozdabiania typu kryształki, cekiny, guziki lub farby.

CELE:

- kształcenie postaw społecznych
- rozwijanie kreatywności
- twórcze rozwiązywanie problemów i wyzwań
- wyrabianie otwartej postawy wobec sztuki, a tym samym wobec świata
- przygotowanie do świadomego odbioru kultury i sztuki
- uwrażliwienie na bodźce słuchowe
- aktywizacja i zachęcenie do udziału w działaniach plastycznych
- poznanie kolorów i sposobów ich mieszania
- poznanie historii i spacer po muzeum z ideą poznania nowego miejsca
- relaksacja
- zachęcanie do poznania nowych technik komunikacji za pomocą muzyki i plastyki

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

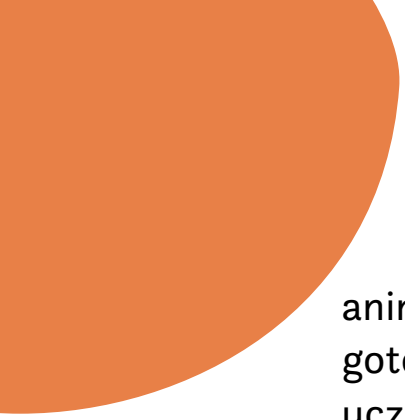
1. Powitanie uczestników.
2. Przedstawienie tematu spotkania i planu działania.
3. Wprowadzenie do zajęć. Zapoznanie się.

W przypadku grup dwujęzycznych te pierwsze trzy punkty są niezwykle ważne. Istotne jest, aby nikt nie czuł się wykluczony językowo. Prowadzący zajęcia edukatorzy powinni być wyjątkowo uważni, nie tylko w stosunku do uczestników, ale i siebie nawzajem. Podczas spotkań prowadzonych w Muzeum Pana Tadeusza informacje przekazywane w języku polskim były tłumaczone na język ukraiński i odwrotnie, to, co po ukraińsku mówił drugi edukator, było przekładane na język polski. W ten sposób uczestnicy zajęć powoli zapoznawali się z podstawowymi zwrotami w innym języku, takimi jak przywitanie lub zapytanie o imię i wiek czy samopoczucie.

Te krótkie konwersacje pozwoliły przełamać pierwsze obawy przed niezrozumieniem i wykluczeniem. Zmniejszyły nieśmiałość i dystans, nie tylko między dziećmi, ale również dorosłymi (zajęcia odbywały się przy obecności dorosłego opiekuna).

4. Praca warsztatowa i podejmowanie różnych działań plastyczno-muzycznych.

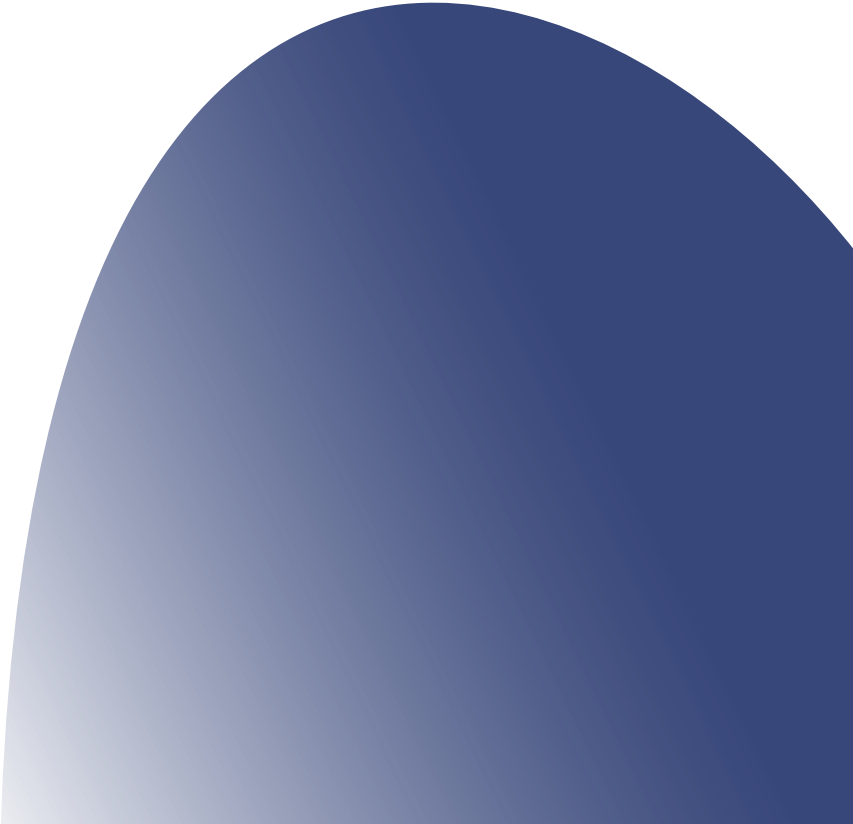
- Spacer po muzeum, zapamiętywanie dźwięków i odgłosów pochodzących z sal muzealnych: Edukator ma za zadanie wzbudzić ciekawość i uważność uczestników na dźwięki. Czy na wystawie można usłyszeć muzykę? Czy jest zupełnie cicho? A może w tej ciszy kryją się pewne odgłosy? Skrzypienie podłogi, kroki opiekuna ekspozycji, przytłumione rozmowy. Co składa się na „muzykę” danej przestrzeni?
- Zadanie: malowanie pejzażu dźwiękowego. Barwa to wspólne pojęcie dla muzyki i sztuk plastycznych. Dowolny usłyszany przez nas stukot, szmer, szelest lub podkład muzyczny wystawy może mieć przypisaną własną barwę. Każdy uczestnik indywidualnie dopasowuje dźwięk do barwy. W ten sposób dzieci tworzą pracę za pomocą kolorów, które „usłyszały”. Ciekawostka: Czy wiesz, że na świecie są ludzie, którzy doświadczają „barwnego słyszenia”? Synestezja (bo to o niej mowa) polega na tym, że dźwięki lub współbrzmienia wywołują wrażenia barwne bądź barwy. Skojarzenia tonacji z kolorami z zasady są jednak różne, w zależności od osoby. Słynnymi synestetami byli m.in.: Vladimir Nabokov, Paul Klee czy Wassily Kandinsky, który wykorzystywał owo zjawisko w swojej twórczości plastycznej.
- Zadanie: tworzenie partytury graficznej do brzmiącej muzyki granej na instrumencie (w Salonie Romanetycznym Muzeum Pana Tadeusza stoi fortepian, na którym grała edukatorka, ale odtworzenie w formie cyfrowej prostego utworu lub podkładu muzycznego

animacji również się sprawdzi). Na wcześniej przygotowanych dużych kartkach (najlepiej formatu A3) uczestnicy zaznaczają dźwięki za pomocą znaków, takich jak: kropki – krótkie urywane dźwięki, kreski – dłużej wybrzmiewająca pełna nuta, fale – fragment płynnie zagrałego utworu.

- Zadanie w sali warsztatowej: stworzenie orkiestry, gra na instrumentach codziennego użytku, na przedmiotach takich jak: klawesyn, drewniane łyżki, miseczki plastikowe, kubeczki plastikowe, drewniane pałeczki ze „Studni Jakuba”. Komponowanie wspólnego utworu za pomocą przedmiotów codziennego użytku. Szukanie dźwięków rekwizytów, które uczestnicy znajdą w sali. Dla przykładu, może to być rwanie kartek papieru, szelest woreczków foliowych, stukanie kubkami i pisakami. Uwaga! Bardzo istotne jest poprowadzenie grupy w zrównoważony sposób. Dzieci z nadwrażliwością słuchową mogą odczuwać dyskomfort.

- Zadanie. Na koniec działania ułatwiające komunikację – stworzenie telefonu za pomocą papierowych kubeczków i sznurków. Każdy uczestnik otrzymuje dwa kubki oraz kawałek sznurka lub kordonka. Pośrodku podstawy papierowych kubków należy wykonać dziurki, takiej wielkości, by móc przewlec przez nie sznurek. Następnie zawiązać supełki po wewnętrznej stronie kubków (można wzmocnić taśmą klejącą). Czy rozpoznasz dźwięki i słowa przekazane po sznurku wprost do twojego ucha? Spróbuj je powtórzyć na głos. Czy wiesz, co one znaczą? Po wykonaniu telefonu dzieci ozdabiają kubeczki.

5. Podsumowanie zajęć.
 6. Sprzątanie swojego stanowiska pracy.
 7. Pożegnanie uczestników.
-

W różnych barwach

WIEK UCZESTNIKÓW:

6–12 lat (wraz z dorosłym opiekunem)

CZAS TRWANIA:

90 minut

MIEJSCE:

Salon Romantyczny w Muzeum Pana Tadeusza, sale edukacyjne muzeum

POTRZEBNE MATERIAŁY:

brystole formatu 70 cm x 100 cm, folia malarska do zabezpieczenia podłogi, pastele, farby, pisaki, markery, pędzle, kubki, nożyczki, klej, elementy do ozdabiania autoportretu, np. filc, brokat, kolorowe guziki, kolorowe taśmy satynowe, kordonki, kryształki, cekiny, krepa, bibuła, kawałki materiałów o różnych fakturach, ruchome oczka, kolorowe kartki papieru, kartki samoprzylepne, naklejki, pompony, węgiel do rysowania, tusz czarny i kolorowy, drewniane elementy ozdobne itp.

CELE:

- kształcenie postaw społecznych
- rozwijanie kreatywności
- poszerzanie wiedzy muzycznej na temat instrumentów
- ćwiczenie koncentracji
- uwrażliwienie na bodźce słuchowe
- integracja grupy
- relaksacja, odcięcie od stresujących bodźców
- zachęcanie do utrzymania porządku w miejscu pracy i zabawy

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1. Powitanie uczestników.
2. Przedstawienie tematu spotkania i planu działania.
3. Wprowadzenie do zajęć. Zapoznanie się.

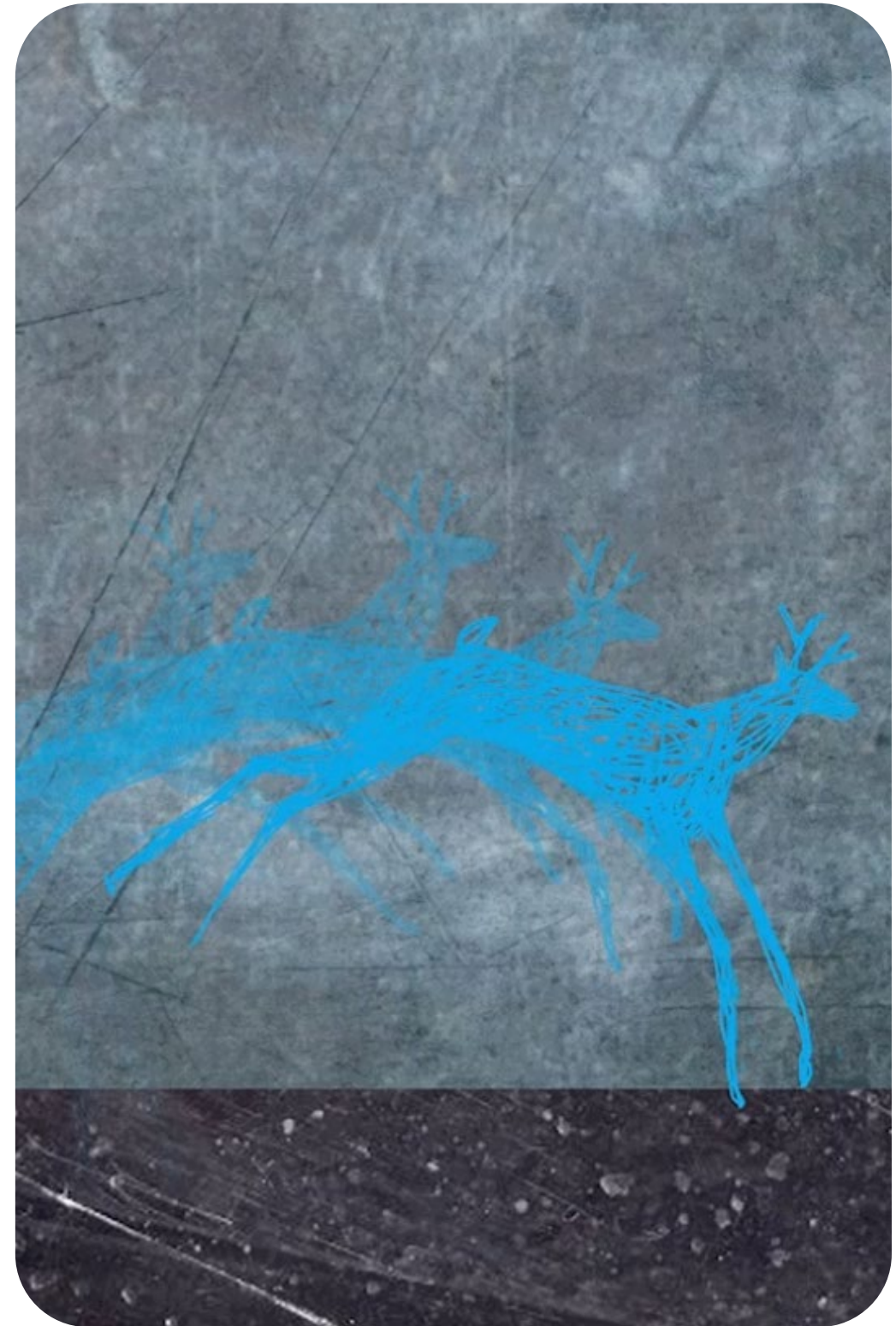
Element zapoznania się pojawiał się na każdym zajęciach. Był stałym punktem w zmiennych konfiguracjach edukatorów i uczestników. Aby z oferty mogło skorzystać szersze grono odbiorców, na każde zajęcia prowadzone były osobne zapisy. Tym sposobem za każdym razem spotykaliśmy się z nową grupą, ale zdarzali się również stali bywalcy.

4. Praca warsztatowa – podejmowanie różnych aktywności plastyczno-muzycznych:
- Poznawanie brzmienia różnych instrumentów. Edukator odtwarza dźwięki znanych instrumentów (np. gitara, fortepian, skrzypce, werbel). Dzieci odgadują ich nazwy, słysząc tylko wydawane przez nie odgłosy. Przy okazji tego ćwiczenia zwiększa się zasób słów uczestników w języku obcym – poznajemy nazwy instrumentów po polsku i ukraińsku. Szukamy różnic i podobieństw w wyrazach.
 - Następnie odbywa się spacer po muzeum, zapamiętywanie dźwięków i odgłosów pochodzących z sal muzealnych. Czy te dźwięki można przyrównać do

brzmienia któregoś instrumentu muzycznego? Może otwierane drzwi skrzypnęły w sposób przypominający odgłos powolnego przesuwania smyczkiem po strunach altówki? A czyjeś obcasy stukają o parkiet niczym perkusja?

- Zadanie relaksacyjne do muzyki na żywo: edukator pokazuje instrument, na którym gra (w Muzeum Pana Tadeusza była to wiolonczela). Opowiada, z czego się składa, dlaczego ma taki kształt oraz w jaki sposób można wydobyć z niego dźwięk. Wysłuchuje również pytań uczestników. Następnie odgrywa melodię i prosi dzieci o podzielenie się uczuciami, jakie w nich wywołała. Czy muzyka uspokajała, czy raczej pobudzała do ruchu? Była przyjemna czy przerażająca? Dawała radość czy wzbudzała smutek? Czy wszyscy mamy takie same odczucia, czy może każdy odbiera utwór muzyczny na swój sposób?
- Na podłodze rozkładamy duże białe brystole (format 70 cm x 100 cm). Dzieci kładą się na papierze i przyjmują pozycję, która najbardziej oddaje ich emocje odczuwane przy słuchaniu muzyki granej na żywo przez edukatora. Dorośli odrysowują kontur dziecka markerem. Następnie uczestnicy szukają własnej barwy w muzyce poprzez odczuwane emocje, tworząc kolorowy autoportret. Do wypełnienia portretów, zamiast farb lub pasteli, można użyć różnych elementów dekoracyjnych, np. filcu, brokatu itp.
- Przez cały czas przy tworzeniu prac uczestnikom towarzyszy akompaniament grany na żywo.

- To zadanie pozwala na uwolnienie nagromadzonych emocji i próbę przyjrzenia się im, pomaga wypracować w sobie umiejętność uspokajania się, a także wspomaga koncentrację.
5. Sprzątanie swojego stanowiska pracy.
 6. Wspólne wieszanie i oglądanie powstałych prac.
 7. Dobrze jest znaleźć przestrzeń na eksponowanie dzieł uczestników. Samodzielna twórczość i zakładanie pierwszych kolekcji to ważny etap w rozwoju dziecka. Dlatego warto docenić jego wysiłek i zaproponować wspólne zorganizowanie symbolicznej wystawy.
 8. Podsumowanie zajęć.
 9. Pożegnanie uczestników.

Tańcząc w słońcu, tańcząc w cieniu

WIEK UCZESTNIKÓW:

6–12 lat (wraz z dorosłym opiekunem)

CZAS TRWANIA:

90 minut

MIEJSCE:

Salon Romantyczny w Muzeum Pana Tadeusza we Wrocławiu, sale edukacyjne muzeum

POTRZEBNE MATERIAŁY:

latarki led, patyczki do szaszłyków, papier czarny i kolorowy, włóczka na włosy dla pacynek, taśma klejąca, klej, nożyczki, widelce, łyżki cedzakowe, durszlak, biały ekran (w przypadku kiedy brak białej ściany), mocniejsze źródło światła (lampa biurkowa, reflektor)

CELE:

- kształcenie postaw społecznych
- rozwój fizyczny i intelektualny
- integracja uczestników zajęć
- doskonalenie pamięci
- rozwijanie kreatywności
- twórcze rozwiązywanie problemów i wyzwań
- kształtowanie umiejętności szybkiej reakcji na dźwięki
- wyrabianie otwartej postawy wobec sztuki, a tym samym wobec świata
- uwrażliwienie na bodźce słuchowe
- rozwój motoryki małej i dużej
- aktywizacja i zachęcenie do udziału w działaniach twórczych
- zachęcanie do poznania nowych technik komunikacji za pomocą muzyki, plastyki i teatru

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1. Powitanie uczestników.
 2. Przedstawienie tematu spotkania i planu działania.
 3. Wprowadzenie do zajęć.
- Zabawy w kole (integrujące, na poznawanie imion), np. edukator przekazuje jednemu z uczestników mały przedmiot, może to być piłka, maskotka lub mały instrument muzyczny (marakasy, trójkąt czy tamburyn). Dziecko mówi swoje imię i przekazuje przedmiot dalej. Kolejne dziecko mówi imię poprzednika, potem swoje i przekazuje dalej. Inną propozycją może być zabawa „Detektyw”, która polega na tym, że edukator lub wybrane dziecko rozpoczyna grę i mówi zagadkę na temat innego uczestnika siedzącego w kole, np. „To osoba, która ma różową bluzkę, długie brązowe włosy”. Chętni zgłaszają się i wskazują osobę, o której była mowa. Wskazane dziecko mówi swoje imię i układa kolejną zagadkę na temat innego uczestnika. Jeśli mówienie zagadek przychodzi dzieciom z trudem, edukator wybiera ochotnika, który siada na środku – jest detektywem. Mówi zagadkę dotyczącą jednego z dzieci, a detektyw ma za zadanie odgadnąć, o kogo może chodzić. Jeśli trafi – wskazana osoba siada na środku koła i przyjmuje rolę detektywa.
 - Praca warsztatowa – podejmowanie różnych działań plastycznych i muzycznych.
 - Wspólne oglądanie drugiej animacji autorstwa Marharyty Rieznik i Mateusza Ryczka.
 - Dyskusja na temat obejrzanego filmu: o czym opowiadał, co jest w nim ważne, jakie emocje wzbudził? Czy więcej było w nim jasności i światła, czy mroku i cienia? Która z postaci najbardziej zapadła w pamięć i dlaczego?
 - Uczestnicy dzielą się swoimi refleksjami i spostrzeżeniami.
 - Ćwiczenie z rozgrzewką fizyczną, słuchanie różnorodnej muzyki granej na żywo na fortepianie. Kształtujemy szybką reakcję na zmianę rytmu, a także utrzymywanie prawidłowej postawy w marszu, biegu, podskokach. Dzieci mają za zadanie dostosowanie kroków do zmian dynamicznych: piano – kroki lekkie i ciche, forte – kroki zdecydowane i mocne (tupanie), mezzo forte – normalny krok marszu. Dostosowanie sposobu poruszania się do zmian agogiki (wolno – szybko, coraz wolniej – coraz szybciej). Szukamy też światła i cienia w muzealnej ekspozycji. Dzieci dostają małe latarki, by móc oświetlić ciemne muzealne zakamarki.
 - Zadanie: *Teatrzyk cieni* – czyli odpowiednie ustawienie źródła światła na biały ekran bądź ścianę i podświetlenie dłoni. Tu wygodniejsza od latarki będzie stabilnie stojąca lampka, np. biurkowa. Wyłączamy światło w pomieszczeniu dla lepszego efektu. Im ciemniej, tym lepiej widoczne będą cienie. Próbujemy wspólnie

wyczarować ze swoich dłoni orła, głowę psa, kaczkę, zającą i co tylko podpowie wyobraźnia. Edukator zachęca dzieci do poruszania nimi i podkładania pod nie różnych odgłosów.

- Zadanie: wykonanie papierowych kukiełek. Na sztywnej kartce papieru uczestnicy rysują, a następnie wycinają różne kształty np. postaci, zwierząt, przedmiotów. Wycięte kontury przyklejamy do patyczków (mogą być te do szaszłyków). Oświetlone papierowe kukiełki będą rzucać cienie na białą ścianę. Teraz można stworzyć indywidualną niepowtarzalną historię, podkładając głosy, snuć wymyśloną przez siebie bajkę. Każde z dzieci może opracować swoją część przedstawienia lub spontanicznie dołączyć się do opowiadanej historii.

- Podpowiedź: dla urozmaicenia przedstawienia można wykorzystać też przedmioty domowego użytku, które można przemienić w pacynki, np. widelce, drewniane łyżki i szpatułki. Warto też sięgnąć po łyżkę durszławkową – przybliżanie jej i oddalanie od źródła światła daje niesamowity efekt. Znane dzieciom codzienne przedmioty nabierają dzięki temu zupełnie nowego wymiaru.
4. Podsumowanie zajęć, ewaluacja.
 5. Sprzątanie swojego stanowiska pracy.
 6. Pożegnanie uczestników.
-

To nie ja _____

WIEK UCZESTNIKÓW:

6–12 lat (wraz z dorosłym opiekunem)

CZAS TRWANIA:

90 minut

MIEJSCE:

Salon Romantyczny w Muzeum Pana Tadeusza, sale edukacyjne muzeum

POTRZEBNE MATERIAŁY:

duży karton, czerwony materiał na kurtynę, farby, pisaki, kredki, pędzle, kubeczki na wodę, patyczki do szaszłyków, papier czarny i kolorowy, włóczka na włosy dla pacynek, taśma klejąca, klej, nożyczki, lampa biurkowa lub reflektor, gąbka tapicerska, skarpetki, ruchome oczy, krepa, skrawki materiałów, statyw, tablet lub smartfon do zrealizowania filmu animowanego

CELE:

- kształcenie postaw społecznych
- rozwijanie kreatywności
- integracja
- twórcze rozwiązywanie problemów i wyzwań
- wyrabianie otwartej postawy wobec sztuki, a tym samym wobec świata
- przygotowanie do świadomego odbioru kultury i sztuki
- rozpoznawanie kolorów i materiałów
- uwrażliwienie na bodźce słuchowe
- aktywizacja i zachęcenie do poznawania języka obcego
- poznanie historii i spacer po muzeum z ideą poznania nowego miejsca
- relaksacja
- rozwój motoryki małej i dużej
- zachęcanie do poznania nowych technik komunikacji za pomocą muzyki i plastyki

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1. Powitanie uczestników w języku polskim i ukraińskim.
 2. Przedstawienie tematu spotkania i planu działania.
 3. Wprowadzenie do zajęć. Zapoznanie się.
 4. Praca warsztatowa – podejmowanie różnych działań plastycznych i muzycznych.
- Wspólne oglądanie animacji autorstwa Marharyty Rieznik i Mateusza Ryczka. Dyskusja na temat obejrzanego filmu. Uczestnicy dzielą się swoimi refleksjami i spostrzeżeniami. Staramy się odtworzyć przedstawioną historię, samodzielnie podkładając elementy dźwiękonaśladowcze.
 - Wprowadzenie do tematu teatru. Czym jest teatr i co można w nim robić? Kto w nim gra? Jakie są role? Kto jeszcze pracuje w teatrze? Czy teatr to tylko aktorzy? Ile osób i w jakich zawodach musi pracować, by powstała sztuka?
 - Zadanie: Edukator zachęca do stworzenia krótkich scenek teatralnych (na kilka osób lub parę; odgrywanie scenek, np. spacer do lasu, wspinanie się po górach); tworzenie wspólnego przedstawienia teatralnego, w którym aktorami są pacynki.
 - Wspólne wymyślanie historii i podział zadań. Uczestnicy wykonują pacynki za pomocą skarpetek, gąbki tapicerskiej, skrawków materiałów, guzików itp., ogranicza nas tylko wyobraźnia. Czas wykonać sce-

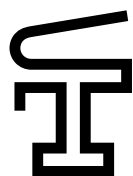
nografię oraz samą scenę z kurtyną. Przeprowadzenie próby przedstawienia i samego występu. Na widowni siedzą rodzice i opiekunowie. Dla młodych aktorów takie przedstawienie wiąże się z dużym przeżyciem, czasem stresem, ale ukrycie się za postacią występującej zamiast dziecka pacynki daje komfort psychiczny i poczucie bezpieczeństwa. Niewątpliwym walorem przedstawienia będzie muzyka grana na żywo przez edukatora.

- Zadanie: Animacja poklatkowa – przełożenie spektaklu na film animowany. Do zrobienia każdej klatki należy nieznacznie przesuwać obiekty – zmienia się ich położenie względem nieruchomego tła. Po każdym poruszeniu wykonuje się zdjęcie. Muszą być one robione z dużą częstotliwością. Aparat (fotografie można nawet robić tabletem lub smartfonem) również nie może zmienić swojego położenia. Przyjmuje się, że do uzyskania płynnego ruchu w animacji potrzebne jest 25 klatek (zdjęć). Zatem praca nad animacją jest bardzo czasochłonna. Podczas zajęć powstanie zaledwie kilkadziesiąt sekund filmu. Animację można zmontować w podstawowym programie/aplikacji do montażu, np. Stop Motion Studio.
5. Podsumowanie zajęć, ewaluacja.
 6. Sprzątanie swojego stanowiska pracy.
 7. Pożegnanie uczestników.

Zakład
Narodowy
im. Ossolińskich

MUZEUM
PANA
TADEUSZA
OSSOLINEUM

MKiDN

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu Narodowego Centrum Kultury: Kultura – Interwencje. Edycja 2022

NARODOWE
CENTRUM
KULTURY

PATRONI:

Rodzic
W MIEŚCIE

Muzeum Pana Tadeusza
Zakład Narodowy im. Ossolińskich
Rynek 6, Wrocław